

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 209/2015-7

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 19. mája 2015 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], a [REDACTED], [REDACTED], zastúpených advokátom JUDr. Jánom Sopiakom, Štefánikova 17, Humenné, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Humenné č. k. 10 C/173/2010-208 z 12. júna 2014 a uznesením Krajského súdu v Prešove č. k. 18 Co/167/2014-223 z 28. augusta 2014 a takto

rozhodol:

Sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] a [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 4. decembra 2014 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], a [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovatelia“), vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Humenné (ďalej len „okresný súd“) č. k. 10 C/173/2010-208 z 12. júna 2014 a uznesením Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) č. k. 18 Co/167/2014-223 z 28. augusta 2014.

Sťažovatelia v sťažnosti uviedli:

„... V konaní OS v Humennom 10C 173/2010 bol prejednávaný žalobný návrh zo dňa 2.12.2010 nás sťažovateľov, ktorým sme žiadali určiť, že parcela [REDAKOVANÉ] orná pôda o výmere 357 m², ktorá je zapísaná na LV [REDAKOVANÉ] patrí do dedičstva po našej neb. matke [REDAKOVANÉ], rod. [REDAKOVANÉ].

Žalobný návrh, ktorému v konečnom dôsledku bolo vyhovené, sme podávali z dôvodu, že naša sestra [REDAKOVANÉ], rod. [REDAKOVANÉ] na základe nepravdivých tvrdení si dala osvedčiť vlastníctvo k parcele [REDAKOVANÉ] a to formou notárskej zápisnice o vydržaní.

Po právoplatnom rozhodnutí vo veci samej potom bolo samostatným uznesením rozhodované o trovách konania, pričom prvostupňový súd nám najprv svojim uznesením 10C 173/2010 zo dňa 30.1.2014 trovy konania pozostávajúce zo zaplatených súdnych poplatkov a trov nášho práv. zastúpenia priznal, ale toto uznesenie na základe odvolania našej sestry, bolo zrušené uznesením KS v Prešove 18C 62/2014 zo dňa 27.2.2014 zrušené.

Následne I. stupňový súd teda OS v Humennom svojim uznesením, ktoré teraz svojou sťažnosťou napadáme a považujeme za protiústavné a to uznesením 10C 173/2010 zo dňa 12.6.2014 trovy konania nepriznal a toto uznesenie bolo potvrdené uznesením KS v Prešove 18Co 167/2014 zo dňa 28.8.2014. ktoré je podľa názoru rovnako nezákonné a protiústavné.

Tak I. stupňový súd ako aj odvolací súd svoje rozhodnutia o nepriznaní trov konania opreli o ust. § 150 ods. 1 O. s. p., z ktorého vyplýva, že ak sú tu dôvody hodné osobitného

zreteľa nemusí súd výnimočne náhradu trov konania celkom alebo z časti priznať. Dôvody hodné osobitného zreteľa pre ktoré nám súdmi neboli priznané trovy konania, súdy videli v tom, aké v čase sporu boli majetkové, sociálne, osobné a iné pomery na strane našej sestry, ktorá v pôvodnom konaní vystupovala ako žalovaná, pričom z obsahu súdneho spisu je zrejmé, že tieto pomery i na našej strane sú viacmenej obdobné ako u pôvodnom konaní žalovanej, avšak súdy ich vyhodnotili ako pomery, ktoré sú pri porovnávaní s pomermi žalovanej neporovnateľne lepšie. Máme ale za to, že pri rozhodovaní o trovách konania nemôžu sa súdy riadiť takouto zjednodušenou numerickou úvahou, že pomery na strane úspešného účastníka sú o niečo, povedzme o 100 € lepšie ako u druhej strany, ktorá v konaní úspešná nebola. Dôvody hodné osobitného zreteľa ak sa pri rozhodovaní o trovách konania použije ust. § 150 O. s. p. treba skúmať a hodnotiť v širších súvislostiach. K tomu treba uviesť nasledovne.

V prvom rade musia súdy vychádzať z toho, že aplikácia ust. § 150 O. s. p. pri rozhodovaní o trovách konania sa môže použiť len výnimočne a základnou zásadou pri rozhodovaní o náhrade trov konania je zásada zodpovednosti za výsledok sporu. Z tohto pohľadu potom, aby súdy mohli použiť ust. § 150 O. s. p. pri rozhodovaní o trovách konania, treba brať zreteľ i na tú skutočnosť, aké okolnosti viedli účastníkov konania na strane žalobcov k uplatneniu svojho práva na súde, kto dal príčinu k vedeniu sporu a aký bol potom postoj oboch sporových strán v konaní k prejednávanej veci. Ako z pohľadu rozhodovania súdov o trovách konania a to či už OS v Humennom alebo KS v Prešove bola vyhodnotená tá skutočnosť, že ochrany svojich vlastníckych práv sme sa nemohli dovoliť iným spôsobom ako žalobou na súde, že na vedenie sporu sme nevyhnutne potrebovali právne zastúpenie, nakoľko my nemáme právnické vzdelanie, že v pôvodnom konaní žalovaná, teda naša sestra kládla odpor, i keď dobre vedela, že vlastníctvo k parcele, ktorá bola predmetom sporu si dala osvedčiť neoprávnene, že dokonca sa dala zastupovať advokátkou, to nám v rozhodnutiach týchto súdov v ich odôvodneniach chýba. Nevieme teda ako z pohľadu rozhodovania o trovách konania si všímali tak prvostupňový ako aj odvolací súd okolnosti, ktoré viedli účastníkov k uplatneniu práva na súde a ako potom vyhodnotili i postoj účastníkov v konaní.

V druhom rade treba tiež poukázať na to, že súdy ak túto zásadu, alebo toto zákonné ustanovenie, teda ust. § 150 O. s. p. pri rozhodovaní o trovách konania výnimočne použijú, trovy konania úspešnému účastníkovi môžu nepriznať buď celkom alebo len z časti. Prečo súdy v prípade ak mali za to, že na rozhodovanie o trovách konania treba použiť výnimočne § 150 O. s. p. a nepriznať nám trovy konania, nezaoberali sa i otázkou len prípadného čiastočného nepriznania trov konania úspešnému účastníkovi konania, to nevieme a nedá sa to ani z týchto rozhodnutí zistiť. Chýba nám totiž v zdôvodneniach napadaných uznesení okresného i krajského súdu, či sa súdy touto otázkou vôbec zaoberali a ak sa ňou zaoberali, k akému dospeli záveru...“

V nadväznosti na uvedené sťažovatelia navrhujú, aby ústavný súd rozhodol nálezom, ktorým vysloví, že uznesením okresného súdu č. k. 10 C/173/2010-208 z 12. júna 2014 a uznesením krajského súdu č. k. 18 Co/167/2014-223 z 28. augusta 2014 bolo porušené ich základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, napadnuté uznesenie okresného súdu č. k. 10 C/173/2010-208 z 12. júna 2014 a uznesenie krajského súdu č. k. 18 Co/167/2014-223 z 28. augusta 2014 zruší a vec vráti na ďalšie konanie a prizná sťažovateľom úhradu trov konania.

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd návrh predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

1. Pokiaľ ide o uznesenie okresného súdu č. k. 10 C/173/2010-208 z 12. júna 2014, preskúmaniu ústavnosti tohto rozhodnutia ústavným súdom bráni princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy, podľa ktorého ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd (III. ÚS 5/05).

Takýmto súdom bol krajský súd, ktorý napadnuté uznesenie okresného súdu preskúmal v odvolacom konaní. Krajský súd rozhodol uznesením č. k. 18 Co/167/2014-223 z 28. augusta 2014. V tejto časti ústavný súd sťažnosť odmietol pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie.

2. Pokiaľ ide o uznesenie krajského súdu č. k. 18 Co/167/2014-223 z 28. augusta 2014, ktorým tento súd v odvolacom konaní potvrdil uznesenie okresného súdu č. k. 10 C/173/2010-208 z 12. júna 2014, sťažovatelia sťažnosťou namietajú porušenie

svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Ústavný súd poukazuje na svoju doterajšiu judikatúru, v ktorej opakovane uvádza, že k úlohám právneho štátu patrí aj vytvorenie právnych a faktických garancií na uplatňovanie a ochranu základných práv a slobôd ich nositeľov, t. j. fyzické osoby a právnické osoby. Ak je na uplatnenie alebo ochranu základného práva alebo slobody potrebné uskutočniť konanie pred orgánom verejnej moci, úloha štátu spočíva v zabezpečení právnej úpravy takýchto konaní, ktoré sú dostupné bez akejkoľvek diskriminácie každému z nositeľov základných práv a slobôd. Koncepcia týchto konaní musí zabezpečovať reálny výkon a ochranu základného práva alebo slobody, a preto ich imanentnou súčasťou sú procesné záruky základných práv a slobôd. Existenciou takýchto konaní sa však nevyčerpávajú ústavné požiadavky späté s uplatňovaním základných práv a slobôd. Ústavnosť týchto konaní predpokladá aj to, že orgán verejnej moci, pred ktorým sa takéto konania uskutočňujú, koná zásadne nestranné, nezávisle a s využitím všetkým zákonom ustanovených prostriedkov na dosiahnutie účelu takých procesných postupov. Ústavný súd z tohto hľadiska osobitne pripomína objektivitu takého postupu orgánu verejnej moci (II. ÚS 9/00, II. ÚS 143/02). Len objektívnym postupom sa v rozhodovacom procese vylučuje svojvôľa v konaní a rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci. Objektívny postup orgánu verejnej moci sa musí prejavovať nielen vo využití všetkých dostupných zdrojov zisťovania skutkového základu na rozhodnutie, ale aj v tom, že takéto rozhodnutie obsahuje aj odôvodnenie, ktoré preukázateľne vychádza z týchto objektívnych postupov a ich využitia v súlade s procesnými predpismi.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý má právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Účelom citovaného článku ústavy je zaručiť každému prístup k súdnej ochrane, k súdu alebo inému orgánu právnej ochrany. Základné právo zaručené čl. 46 ods. 1 ústavy umožňuje každému, aby sa stal po splnení predpokladov ustanovených zákonom účastníkom súdneho konania. Ak osoba splní predpoklady

ustanovené zákonom, súd jej efektívne umožní (mal by umožniť) stať sa účastníkom konania so všetkými procesnými oprávneniami, ale aj povinnosťami, ktoré z tohto postavenia vyplývajú.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa § 150 ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, nemusí súd výnimočne náhradu trov konania celkom alebo sčasti priznať. Súd prihliadne najmä na okolnosti, či účastník, ktorému sa priznáva náhrada trov konania, uviedol skutočnosti a dôkazy pri prvom úkone, ktorý mu patril; to neplatí, ak účastník konania nemohol tieto skutočnosti a dôkazy uplatniť.

Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), ktorú si osvojil aj ústavný súd, vyplýva, že „právo na súd“, ktorého jedným aspektom je právo na prístup k súdu, nie je absolútne a môže podliehať rôznym obmedzeniam. Uplatnenie obmedzení však nesmie obmedziť prístup jednotlivca k súdu takým spôsobom a v takej miere, že by uvedené právo bolo dotknuté v samej svojej podstate. Okrem toho tieto obmedzenia sú zlučiteľné s čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorý garantuje právo na spravodlivé súdne konanie, len vtedy, ak sledujú legitímny cieľ a keď existuje primeraný vzťah medzi použitými prostriedkami a týmto cieľom (napr. Guérin c. Francúzsko, 1998).

Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu (napr. IV. ÚS 77/02, IV. ÚS 299/04, II. ÚS 78/05) do obsahu základného práva na súdnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon.

Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy. Z toho vyplýva, že k reálnemu poskytnutiu súdnej ochrany dôjde len vtedy, ak sa na zistený stav veci použije ústavne súladne interpretovaná platná a účinná právna norma (IV. ÚS 77/02).

Integrálnou súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04). Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (III. ÚS 209/04).

Aj ESĽP vo svojej judikatúre zdôrazňuje, že čl. 6 ods. 1 dohovoru zaväzuje súdy odôvodniť svoje rozhodnutia, ale nemožno ho chápať tak, že vyžaduje, aby na každý argument strany bola daná podrobná odpoveď. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia. Otázku, či súd splnil svoju povinnosť odôvodniť rozhodnutie vyplývajúcu z čl. 6 ods. 1 dohovoru, možno posúdiť len so zreteľom na okolnosti daného prípadu. Judikatúra ESĽP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. 12. 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. 12. 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. 5. 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. 2. 1998).

Ústavný súd poukazuje na to, že čl. 46 ods. 1 ústavy je primárnym východiskom pre zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky príslušných

na poskytovanie právnej ochrany ústavou garantovanej v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (čl. 46 až čl. 50 ústavy). V súvislosti so základným právom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy treba mať zároveň na zreteli aj čl. 46 ods. 4 ústavy, podľa ktorého podmienky a podrobnosti o súdnej ochrane ustanoví zákon, resp. čl. 51 ods. 1 ústavy, podľa ktorého sa možno domáhať práv uvedených okrem iného v čl. 46 ústavy len v medziach zákonov, ktoré toto ustanovenie vykonávajú (I. ÚS 56/01).

Uvedené východiská bol povinný dodržiavať v konaní a pri rozhodovaní o namietanej veci aj krajský súd, a preto bolo úlohou ústavného súdu v rámci predbežného prerokovania sťažnosti aspoň rámcovo posúdiť, či ich skutočne rešpektoval, a to minimálne v takej miere, ktorá je z ústavného hľadiska akceptovateľná a udržateľná, a na tomto základe formulovať záver, či sťažnosť nie je zjavne neopodstatnená.

Sťažovatelia v sťažnosti predovšetkým namietajú, že krajský súd napadnuté uznesenie neodôvodnil dostatočným spôsobom a nezaoberal sa všetkými námietkami sťažovateľov. Podľa názoru sťažovateľov krajský súd nesprávne posúdil dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré viedli k nepriznaniu náhrady trov konania úspešným sťažovateľom. V dôsledku toho malo dôjsť podľa sťažovateľov k porušeniu ich základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

V relevantnej časti odôvodnenia uznesenia č. k. 18 Co/167/2014-223 z 28. augusta 2014 krajský súd uviedol:

„... Podľa § 150 O. s. p., ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, nemusí súd výnimočne náhradu trov konania celkom alebo z časti priznať.

Z citovaného ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku nevyplývajú taxatívne vymedzené dôvody hodné osobitného zreteľa a z ustálenej súdnej praxe vyplýva, že tieto sa skúmajú v konkrétnom prípade na konkrétne podmienky. V danom prípade súd prvého stupňa v skoršom rozhodnutí vychádzal zo zásady úspechu a z ustanovenia § 142 ods. 1 O. s. p. a priznal žalobcom v 1/ až 3/ rade náhradu trov konania v celkovej sume 1.508,- eur. Tieto pozostávali tak zo zaplatených súdnych poplatkov z konania a z odvolania a tiež

z náhrady trov právneho zastúpenia, keďže žalobcovia v 1/ až 3/ rade boli zastúpení advokátom.

Odvolací súd v dôsledku odvolania žalovanej toto skoršie rozhodnutie súdu prvého stupňa zrušil a uložil povinnosť súdu prvého stupňa dôsledne skúmať pomery na strane žalobcov v 1/ až 3/ rade a tiež na strane žalovanej a z tohto pohľadu z oboch procesných strán skúmať okolnosti hodné osobitného zreteľa, ktoré je možné podriaďiť pod ustanovenie § 150 O. s. p.. Konkrétne v tejto veci malo ísť o osobné, majetkové a zárobné pomery na strane žalovanej, na ktoré poukázala už v skoršom odvolaní, keďže je poberateľkou starobného dôchodku vo výške 272 eur a ešte má vyživovaciu povinnosť voči dieťaťu, ktoré študuje dennou formou na vysokej škole a 2/3 príjmu zo starobného dôchodku sú použité na bývanie a náklady s tým spojené.

Ako vyplynulo zo skutočností, ktoré boli predložené v rámci konania pred súdom prvého stupňa nič sa nezmenilo na pomeroch žalovanej, naďalej je starobnou dôchodkyňou, naďalej má vyživovaciu povinnosť a výdavky sú spojené predovšetkým s bývaním a užívaním bytu. Je rozvedená a na náklady, ktoré sú spojené s bývaním a užívaním bytu prispieva výlučne žalovaná.

Pokiaľ ide o žalobcov v 1/ až 3/ rade, z odvolania k uzneseniu, ktorým súd nepriznal náhradu trov konania účastníkom na strane žalobcov vyplynulo, že žalobca v 1/ rade žije v spoločnej domácnosti s manželkou, obaja sú evidovaní na Úrade práce, sociálnych vecí a rodiny, žijú v spoločnom staršom rodinnom dome a starajú sa o jedno nezaopatrované dieťa. Žalobkyne v 2/ a 3/ rade pracujú v zahraničí na turnusoch.

Porovnaním týchto pomerov na strane žalobcov v 1/ až 3/ rade a na strane žalovanej správne dospel súd prvého stupňa k záveru, že sú tu okolnosti hodné osobitného zreteľa vzhľadom na vyššie spomenutú sociálnu situáciu žalovanej v porovnaní na strane žalobcom v 1/ až 3/ rade. Z týchto dôvodov je možné súhlasiť s odôvodnením súdu prvého stupňa a odvolací súd navyše poukazuje na to, že tieto pomery na strane žalobcov v 1/ až 3/ rade a žalovanej neporovnateľné v neprospech žalovanej, a preto rozhodnutie súdu prvého stupňa ako vecne správne potvrdil podľa § 219 ods. 1 O. s. p..

Navyše je potrebné poukázať, že úhrada nákladov alebo trov konania vo výške 1.508 eur by pri príjme a povinnostiach žalovanej voči dieťaťu, ktoré ešte nie je schopné samo sa

živíť, by malo likvidačný charakter voči žalovanej. Pokiaľ ide o argumenty žalobcov, že uhradila trovy u notára v minulosti pri vydaní osvedčenia, ktoré práve bolo potom predmetom tohto konania, kde opäť vznikli trovy konania, táto okolnosť nemôže byť rozhodujúca pre posúdenie náhrady trov konania v tomto spornom konaní, keďže sa vychádza zo skutočnosti, ktoré sú rozhodujúce v čase rozhodovania o veci a pomery, ktoré boli u žalovanej v minulosti ani okolnosť, že vyvolala súdny spor nemôže byť jedinou skutočnosťou, na ktorú by súd pri rozhodovaní o náhrade trov konania prihliadal...“

Na základe citovaného ústavný súd konštatuje, že krajský súd sa v napadnutom uznesení zaoberal a ústavne akceptovateľným spôsobom aj vysporiadal s relevantnými odvolacími námietkami sťažovateľov, s ktorými sa nestotožnil, a preto uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil ako vecne správne. Napadnuté uznesenie krajského súdu nemožno podľa názoru ústavného súdu považovať za zjavne neodôvodnené a ani za arbitrárne, t. j. také, ktoré by bolo založené na právnych záveroch, ktoré nemajú oporu v zákone, resp. popierajú podstatu, zmysel a účel v napadnutom konaní aplikovaných ustanovení právnych predpisov.

Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že medzi napadnutým uznesením krajského súdu č. k. 18 Co/167/2014-223 z 28. augusta 2014 a základným právom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právom podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorých porušenie sťažovateľa namietajú, neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by ústavný súd po prípadnom prijatí sťažností na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľov v časti, v ktorej namietajú porušenie svojich práv uznesením krajského súdu č. k. 18 Co/167/2014-223 z 28. augusta 2014, podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti neprichádzalo už do úvahy rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľov uplatnených v petite sťažnosti (zrušenie napadnutého uznesenia

krajského súdu č. k. 18 Co/167/2014-223 z 28. augusta 2014, vrátenie veci na ďalšie konanie a priznanie úhrady trov konania).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. mája 2015